

Det er hidtil blevet kritiseret, at der ikke gælder samme godtgørelsessats for alle erhvervsgrupper. Satsen pr. døgn for langturschauffører er lavere end for andre, men deres samlede godtgørelse på årsbasis afhænger ikke af den tidsbegrænsning, der har relation til den enkelte arbejdsplads.

Andre erhvervsgrupper har højere satser pr. døgn, men de kan til gengæld kun benytte satserne i henholdsvis 2 og 4 måneder på den enkelte arbejdsplads i Danmark eller i udlandet.

Det har ikke været muligt at påvise en nærmere sammenhæng mellem de forskellige satser og de faktiske merudgifter for forskellige grupper. Det må i denne forbindelse erindres, at størrelsen af de merudgifter, der skal dækkes, ikke afhænger af, hvor meget den enkelte har mulighed for at bruge, eller hvor lidt den mest nøjsomme kan klare sig for. Satserne skal afspejle et niveau, der svarer til *de typiske faktiske merudgifter*. Hvis en sats altid medfører overdækning i forhold til dette, er der fastsat en sats, der er for høj.

7. Rejsereglernes forhold til andre særlige ordninger

a) 60 pct.'s reglen i ligningslovens § 9, stk. 7

Efter bestemmelsen kan den ansatte ved rejse i udlandet skattefrit modtage 60 pct. af Ligningsrådets satser for skattefri rejsegodtgørelse samtidig med, at arbejdsgiveren refunderer den ansattes udgifter efter regning.

Reglen blev indført i 1988. Reglen skal ses i lyset af vanskelighederne ved at fremskaffe dokumentation – kvitteringer – for alle udgifter afholdt ved rejse i udlandet.

Bestemmelsen har virkning for *alle* ansatte med arbejde i udlandet, som får dækket udgifter efter regning. Bestemmelsen er altså ikke forbeholdt bestemte erhverv, men kan også anvendes f. eks. for langturschauffører.

I praksis har det vist sig, at den udbetalte godtgørelse ikke altid dækker over reelle merudgifter, idet godtgørelsen modregnes i den skattepligtige løn. *Det foreslås, at den supplerende godtgørelse nedsættes fra 60 til 30 pct. af satsen.*

b) Tidsbegrænsninger

Det er væsentligt at fastholde en eller anden form for tidsbegrænsning for, at der skal være tale om et midlertidigt ophold eller en midlertidig »rejse«.

Historisk set vedrører både rejsebegrebet og dobbelt husførelse midlertidige ophold uden for den sædvanlige bopæl, der er forårsaget af den pågældendes arbejde. Dobbelt husførelse kan også vedrøre mere langvarige, midlertidige ophold (efter prak-

sis op til 2 år), hvorimod rejsebegrebet kun har vedrørt kortvarige ophold (efter skattemyndighedernes praksis max. ca. 12 mdr.). Til gengæld er satsen for fradrag for dobbelt husførelse langt lavere (400 kr. pr. uge) end de satser, der anvendes som rejsegodtgørelse/-fradrag.

Efter Storebæltssdommen og udvidelsen af rejsebegrebet kan rejsereglerne (i modsætning til tidligere antagelse) også anvendes, når det ikke er arbejdsgiveren, men lønmodtageren selv, der beslutter sig for midlertidigt at arbejde langt fra hjemmet. Dette kan ved højere satser og godkendelse af midlertidighed uden nogen fast begrænsning medføre en udvidelse af »rejseområdet« af ukendt størrelse, og at begrebet dobbelt husførelse mister sin betydning. Hvis dette skal undgås, er det nødvendigt at fastsætte en henholdsvis kort tidsgrænse på rejseområdet. Kun hvis man opretholder en henholdsvis kort tidsbegrænsning, er det muligt at fastholde den principielle forskel imellem rejse og dobbelt husførelse.

Det udvidede rejsebegreb, der blev indført ved lovændringen i december 1996, indebærer, at også transportpersonale er omfattet af de almindelige regler og satser, hvis der ikke fastsættes særregler for denne gruppe. Når der indføres samme satser for alle, men samtidig fastholdes *en arbejdspladsrelateret tidsbegrænsning*, vil denne begrænsning kun omfatte lønmodtagere, der har en stationær arbejdsplads. Det foreslås derfor, at tidsbegrænsningen for det enkelte arbejdssted udvides fra henholdsvis 2 og 4 måneder i Danmark og i udlandet til henholdsvis 3 og 6 måneder for arbejdspladser i Danmark og i udlandet.

c) Selvstændige

De selvstændige vognmænd, som selv kører som langturschauffører, kan kun foretage fradrag efter bilag. De har derfor haft et materiale, som de har bidraget med ved undersøgelsen af de faktiske udgifters størrelse. De har imidlertid haft vanskeligt ved at samle bilag og at få de indsamlede bilag godkendt af skattevæsenet. Det har desuden været vanskeligt at nå op på beløb, der svarer til standardsatserne.

Da den pågældende gruppes omkostningsforhold må formodes at svare til de ansatte chaufførers omkostningsforhold, og da besværet og vanskelighederne i forbindelse med at samle bilag samt at få dem godkendt af skattevæsenet er ens, *foreslås det, at alle selvstændigt erhvervsdrivende får mulighed for at benytte standardsatserne.* De selvstændige vognmænd har tidligere i perioden fra 1972 til 1989 været omfattet af de samme regler som de ansatte langturschauffører.